

ΖΕΤΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

Κασκόλ από κασμίρι

Μυθιστόρημα

ΚΕΛΡΟΣ

Ζέτα Κουντούρη: *Κασκόλ από κασμίρι*

ISBN 978-960-04-5250-1

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Στέλλα Τσάλα
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Ζέτα Κουντούρη, 2022*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2022*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στην Ελίζαμπεθ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αναζήτηση

Είχε πάρει να σουρουπώνει. Φορούσε από το πρωί τα καινούργια της παπούτσια και τα πόδια της είχαν αρχίσει να την πονάνε. Η Μιράντα ήθελε να τα πάρει ένα νούμερο μεγαλύτερα, όμως ο υπάλληλος που της τα έφερε για να τα δοκιμάσει της υπέδειξε ευγενικά πως θα άνοιγαν. Εδώ και χρόνια στο M&F, απ' όπου ψώνιζε, την εξυτηρετούσε ο ίδιος και ποτέ ως τώρα δεν είχε πέσει έξω. «Το συγκεκριμένο μοντέλο, μόλις το φορέσετε, θα πάρει αμέσως τη φόρμα του ποδιού σας», την είχε διαβεβαιώσει. «Έχει εξαιρετικά μαλακό δέρμα».

Ήταν η ώρα που της προκαλούσε πάντα μια ακαθόριστη θλίψη, μια ώρα που προτιμούσε να την περνά στην ασφάλεια του σπιτιού της, αραγμένη στον καναπέ του σαλονιού με ένα φλιτζάνι τσάι και ένα βιβλίο, ιδίως τώρα το φθινόπωρο, όταν τα μουντά χρώματα της δύσης βυθίζονταν αργά στον σκοτεινιασμένο ουρανό. Κοντοστάθηκε για λίγο αναποφάσιστη στη γωνία της Δερικινύ,

κοιτάζοντας με προσοχή δεξιά και αριστερά την Αριστοτέλους, και ύστερα, αφού έστρεψε ξανά το κεφάλι προς τα πίσω για να σιγουρευτεί πως δεν την παρακολουθούσε κανείς, έσφιξε νευρικά την τσάντα πάνω της και κατευθύνθηκε με γρήγορο βήμα προς την Ομόνοια. Φοβόταν και απέφευγε να κυκλοφορεί μόνη της σ' αυτή την περιοχή, κυρίως τα βράδια. Αυτή τη φορά όμως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Κοίταξε με περιέργεια γύρω της. Υπαίθρια καρότσια με φρούτα και λαχανικά, ανθοπωλεία, φτηνομάγαζα με ρούχα, εσώρουχα, καλσόν και παπούτσια, κάποια άλλα με φωτιστικά και είδη υγιεινής, όλα, λόγω της προχωρημένης ώρας, έτοιμα να κλείσουν, αποτελούσαν το φτηνό σκιηκό μιας παράστασης με ετερόκλητους και ετερόχρωμους κομπάρσους που έδειχνε να πλησιάζει στο τέλος της. Στα αυτιά της έφταναν σκόρπιες κουβέντες, γέλια, οι φωνές δυο αντρών που καβγάδιζαν, το κλάμα ενός μωρού από το μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου στην απέναντι πολυκατοικία. Σήκωσε το βλέμμα. Μια σκουρόχρωμη νεαρή γυναίκα με λευκό σαρίκι το κουνούσε νευρικά στην αγκαλιά της ενώ κάτι φώναζε θυμωμένα προς τη μισάνοιχτη μπαλκονόπορτα. Συλλογίστηκε πως δεν ήταν ο καταλληλότερος τρόπος για να ησυχάσει κανείς ένα μωρό. Με την ελπίδα πως δεν θα ήταν η μητέρα του συνέχισε βιαστικά τον δρόμο της, με το κλάμα του παιδιού να σβήνει μες στους παράταιρους ήχους της πόλης.

Έντονη δυσσομία ξεχυνόταν από παντού. Κάποια στιγμή, υπολογίζοντας πως πρέπει να βρισκόταν πολύ κοντά στον προορισμό της, σταμάτησε για να πάρει βαθιά ανάσα. Ένωθε κούραση, μια κούραση που ξεκινούσε από τους μυς των ποδιών και τη μέση της και απλώνόταν ως μέσα στα σωθικά της. Ο αέρας που μπήκε στα πνευμόνια της είχε μια μυρωδιά σκόρδου ανακατεμένου με βαριά ανατολίτικα μπαχάρια. Η Αχλάμ, η Αιγύπτια μαγείρissa που έφερνε η μητέρα της και βοηθούσε στα μεγάλα οικογενειακά τραπέζια όταν εκείνη ήταν παιδί, χρησιμοποιούσε τέτοιου είδους καρυκεύματα. Της θύμισαν τη μεγάλη υπαίθρια αγορά στην Κωνσταντινούπολη. Την είχε επισκεφθεί μαζί με τον άντρα της πριν από οχτώ χρόνια, μέλη ενός γκρουπ τουριστών, και ευχήθηκε ξαφνικά μέσα της να μπορούσε να ήταν και τώρα εκεί, ανάμεσα στο ανώνυμο προστατευτικό πλήθος, να μπορούσε να ήταν οπουδήποτε αλλού στον κόσμο πέρα απ' την περιοχή όπου βρισκόταν, το συγκεκριμένο βράδυ, για τον συγκεκριμένο λόγο, γεμάτη αμφιβολίες και φόβους.

Με χέρια που έτρεμαν έβγαλε από την τσάντα το διπλωμένο χαρτί με τη διεύθυνση που έψαχνε και στύλωσε το βλέμμα της στον αριθμό μιας γκριζας πολυκατοικίας. Στο γωνιακό οικόπεδο σακούλες από σκουπίδια, σκισμένα λάστιχα αυτοκινήτων, παλιές σκουριασμένες συσκευές, στοιβαγμένα στην τύχη το ένα πάνω στ' άλλο, έδιναν την εικόνα της απόλυτης εγκατάλειψης. Της φάνηκε πως

διέκρινε μια σκιά να έρπει στο έδαφος, σαν κάποιος να προσπαθούσε να κρυφτεί για ν' αναζητήσει, όταν όλα θα ησύχαζαν, απόδραση σε ύποπτου είδους παραδείσους. Είχε ακούσει ότι περιοχές σαν κι αυτή γέμιζαν κάθε βράδυ από δυστυχημένους φτωχοδιάβολους και άδειες, χρησιμοποιημένες σύριγγες.

Κοίταξε ξανά τον αριθμό πάνω από τη σιδερένια πόρτα της εισόδου κι έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Τουλάχιστον ο τύπος στο τηλέφωνο είχε κάνει μια απολύτως πιστή περιγραφή. Έλεγξε ένα ένα όλα τα κουδούνια. Αυτό που γύρευε ήταν το μοναδικό χωρίς όνομα. Σήκωσε το χέρι, το κράτησε για λίγο μετέωρο κι έπειτα το άφησε να πέσει στο πλευρό της.

Δυο νεαροί με ξυρισμένα κεφάλια και κρίκους στ' αυτιά την κοίταξαν έντονα και κάτι μουρμούρισαν σε μια γλώσσα που δεν κατάλαβε. Ίσως θα έπρεπε να είχε πάει πρώτα στην αστυνομία, να είχε μιλήσει στην αδερφή ή σε κάποια φίλη της, ή, έστω, στον Δημήτρη. Οι περισσότερες φίλες της, συμπεριλαμβανομένης της αδερφής της, σε αντίθεση με την ίδια, έδειχναν πάντα τόσο σίγουρες. Αυτή η σιγουριά, που της προκαλούσε συχνά ανομολόγητη ζήλια, ήταν ο ισχυρότερος κρίκος που κρατούσε ολοζώντανες και στέρες τις σχέσεις ανάμεσά τους, που έλκυε απ' την αρχή τη μία κοντά στην άλλη σύμφωνα με τον αδιαφιλονίκητο νόμο των αντιθέσεων. Εκείνες ήξεραν σε κάθε φάση της ζωής τους τι έπρεπε να κάνουν. Αν θα

έπρεπε και τι να σπουδάσουν, ποιος θα ήταν ο «κατάλληλος» σύζυγος όταν θα έφτανε η στιγμή να παντρευτούν, αν θα ανταποκρίνονταν αργότερα, στα χρόνια της πλήξης, στα φλογερά βλέμματα κάποιου υποψήφιου εραστή, πώς θα ανέτρεφαν και σε ποιο σχολείο θα έστελναν τα παιδιά τους. Και, το σπουδαιότερο, όταν διαπίστωναν εκ των υστέρων πως κάποιες επιλογές τους ήταν λανθασμένες, δεν έδειχναν ποτέ και για τίποτα να μετανιώνουν.

Από παιδί θαύμαζε τους ανθρώπους που διέθεταν αυτοπεποίθηση. Τον αέρα τους, το ύφος, τις σίγουρες κινήσεις τους. Η ίδια παλιότερα δυσκολευόταν ακόμη και ένα απλό κολιέ να διαλέξει. Πριν ανοίξει το πορτοφόλι της μπροστά στο ταμείο, ρωτούσε πάντα χαμηλόφωνα, λες και επρόκειτο για κάποιο μυστικό που δεν έπρεπε να μοιραστεί με τους υπόλοιπους πελάτες, αν είχε το δικαίωμα αλλαγής. Και, εφόσον η απάντηση ήταν καταφατική, τότε μόνο το αγόραζε.

Θυμωμένη με τον εαυτό της και κυριευμένη από μια ξαφνική κρίση αυτολύπησης, χτύπησε το μοναδικό κουδούνι που ήταν κενό.

Όταν ρωτήθηκε, ψέλλισε γεμάτη άγχος το όνομά της.

Οίκτος και θυμός

Τις καθημερινές το ξυπνητήρι χτυπάει στις εφτά ακριβώς. Το τραπέζι για το πρωινό είναι στρωμένο αποβραδής. Είναι η τελευταία της δουλειά πριν πάει για ύπνο. Τα μπεζ φλιτζάνια του καφέ με τη ζαχαριέρα και τη γαλατιέρα βρίσκονται τοποθετημένα στη θέση τους πάνω στα σουπλά, ενώ τα ποτήρια για τον χυμό και οι φρυγανιές σικάλεως σ' έναν μεταλλικό οβάλ δίσκο στον πάγκο της κουζίνας. Όποιος τελειώνει πρώτος από το μπάνιο σπεύδει στην κουζίνα και ανάβει την καφετιέρα. Ο ήχος που βγάζει το ζεστό νερό, έτσι όπως πέφτει ορμητικό στην υποδοχή του, ακούγεται παρηγορητικός, καθώς όλοι ακόμη νυστάζουν.

Η Μιράντα, αφού ρίξει πρώτα στο πρόσωπό της λίγο κρύο νερό, βάζει με γοργές κινήσεις τα πορτοκάλια στον αποχυμωτή και αλείφει τις φρυγανιές των δυο γιων της με βούτυρο και μέλι. Καμιά φορά, όταν βλέπει πως υπάρχει χρόνος, τους ετοιμάζει κι αυγά με μπέικον, το αγα-

πημένο πρόγευμά τους τις Κυριακές. Τελευταίο σερβίρει τον άντρα της, σκέτο καφέ με λίγο φρέσκο γάλα, όπως τον προτιμάει, εκείνος δίνει ιδιαίτερη προσοχή στη σιλουέτα του, κι ακούει ύστερα από λίγο την εξώπορτα να κλείνει με δύναμη καθώς οι δυο νεαροί, δεκατεσσάρων και δεκαέξι ετών, φεύγουν με βιασύνη για να μη χάσουν το σχολικό τους. Συνήθως προλαβαίνουν να της δώσουν ένα σκαστό φιλί ή της φωνάζουν από μακριά μια καλημέρα.

«Κοίτα πώς μεγάλωσαν... Άκουσες τις φωνές τους; Έγιναν πια ολόκληροι άντρες», γύρισε και του είπε με καμάρι.

Είχε τραβήξει την κουρτίνα και τους χάζευε καθώς έτρεχαν για να φτάσουν εγκαίρως στη στάση. Είχαν ψηλώσει κι άλλο τον τελευταίο χρόνο, θα έπρεπε να πάνε σύντομα για ψώνια, καινούργιες μπλούζες και παντελόνια. Έτρεχαν και οι δύο χωρίς σταματημό, αναρωτιόταν πότε έπαιρναν ανάσα. Κάθε μέρα το ίδιο γινόταν. Γνώριζαν πως η ευθύνη ήταν δική τους αν έχαναν το σχολικό. Πως θα πλήρωναν από το χαρτζιλίκι τους το ταξί που θα τους πήγαινε στο σχολείο. Ο πατέρας τους ήθελε να έχουν όρια και να ακολουθούν συγκεκριμένους κανόνες, έτσι ώστε, όπως ήταν σήμερα σοβαρά και ώριμα παιδιά, να γίνουν και στο μέλλον άνθρωποι υπεύθυνοι.

«Μεγάλωσαν», επανέλαβε μελαγχολικά.

Ήξερε πως τέτοια ώρα σπάνια έπαιρνε απάντηση

ό,τι κι αν του έλεγε. Είχε μόνιμα σκυμμένο το κεφάλι του στο τάμπλετ, στις οικονομικές ειδήσεις, φροντίζοντας να ενημερωθεί για όλα τα νέα σχολαστικά πριν πάει στο γραφείο. Με τα άλλα, εκείνα που αφορούσαν καθημερινά οικογενειακά ζητήματα, ασχολιόταν μόνο όταν είχε τη διάθεση.

Μέχρι τα παιδιά να γίνουν δέκα ετών είχε η ίδια την αποκλειστική φροντίδα για την ανατροφή τους. Εργαζόταν σε δικηγορικό γραφείο, αρχικά ως γραμματέας και αργότερα ως βοηθός. Δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια στην ίδια εταιρεία, κοντά στους ίδιους ανθρώπους. Μόλις απέκτησε την απαιτούμενη εμπειρία, τα περισσότερα δικόγραφα τα ετοίμαζε μόνη της. Είχε σπουδάσει νομικά μα τα είχε παρατήσει στο πτυχίο. Τρία μαθήματα μόνο της έμεναν. Στον ελεύθερο χρόνο της πήγαινε μαζί με τους γιους της στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στο πάρκο, σε πάρτι, έκαναν ένα σωρό πράγματα οι τρεις τους παρέα και αυτό της έδινε μεγάλη χαρά.

«Μεγάλωσαν, πράγματι...» έκανε κι εκείνος με το που έκλεισε το τάμπλετ και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Ξαφνιάστηκε ευχάριστα που της είχε απαντήσει και του χαμογέλασε.

«Αγάπη μου, είσαι πολύ υποχωρητική με τους κοντινούς σου ανθρώπους», τη μάλωνε συχνά η φίλη της η Μελίνα. «Αν δεν ζητάς περισσότερα απ' όσα σου δίνουν, θα πρέπει να αρκείσαι πάντα στα ελάχιστα».

Εκείνη είχε χωρίσει γρήγορα από τον πρώτο της άντρα και είχε ξαναπαντρευτεί με έναν γιατρό.

«Όσο οι σχέσεις γίνονται πιο στενές, μερικοί άνθρωποι θεωρούν κάποια πράγματα αυτονόητα και αρχίζουν να νοσούν από ψυχική φιλαργυρία, μια ιδιαίτερα σοβαρή νόσο, που δεν θεραπεύεται», ισχυριζόταν.

«Τουλάχιστον εσύ δεν θα έχεις πρόβλημα με τον χειρουργό που παντρεύτηκες», της απαντούσε γελώντας η Μιράντα. «Η επιστήμη σήμερα κάνει θαύματα».

Είχαν κοινή αίσθηση του χιούμορ κι απολάμβαναν με κάθε ευκαιρία η μία τη συντροφιιά της άλλης.

«Θα αργήσω το βράδυ, έχουμε διοικητικό συμβούλιο», είπε ο Ευγένιος.

Είχε σταθεί στο άνοιγμα της πόρτας με τα κλειδιά στο χέρι και την κοιτούσε. Πρέπει να διέκρινε κάτι στο ύφος της που δεν του άρεσε, γιατί της επανέλαβε πιο έντονα πως θ' αργούσε, πως αυτό τον καιρό είχε μαζευτεί πολλή δουλειά στο γραφείο και δεν υπήρχε λόγος να τον περιμένει.

Μόλις έφυγαν όλοι, συμμαζεψε την κουζίνα και μπήκε στο μπάνιο. Ύστερα θα έβγαζε βόλτα τον Τέρι, το γέρικο λαμπραντόρ τους. «Το μόνο από τα αρσενικά της οικογένειας που μου δείχνει τόσο ξεκάθαρα την αγάπη του», σκέφτηκε έτσι όπως τον είδε να καρφώνει το υγρό βλέμμα του στο πρόσωπό της γεμάτο λατρεία. «Ίσως πάλι και να με αγαπάει στ' αλήθεια περισσότερο από όλους τους

άλλους». Του έδωσε ένα βιαστικό φιλί, όπως πάντα, κι άνοιξε τη βρύση στην ντουσιέρα, για να διαπιστώσει πως κάποιος θα πρέπει να είχε κλείσει το θερμοσίφωνο και δεν είχε ζεστό νερό.

Όταν τα παιδιά άρχισαν να μεγαλώνουν, ο άντρας της με διάφορους τρόπους βάλθηκε να της υποδεικνύει πως δεν θα έπρεπε πια να ασχολείται τόσο πολύ μαζί τους. Στην αρχή το έκανε διακριτικά: «Ψίχνε μόνο καμιά ματιά στα μαθήματά τους. Είναι καλοί μαθητές, είναι κι αγόρια, δεν υπάρχει ανάγκη να είσαι συνέχεια από πάνω τους».

Ένα βράδυ που την πέτυχε στο δωμάτιό τους, την ώρα που γύρισε απ' το γραφείο, να μιλάνε και να γελάνε ξένοιαστα, φάνηκε να θύμωσε και σχολίασε με αρκετή αυστηρότητα μπροστά τους, σαν να τη μάλωνε, πως τα παιδιά μεγάλωσαν και δεν χρειάζονταν πια τόσο πολύ τη φροντίδα της.

«Επιτέλους, ξεκόλλα, μην τους κάνεις πάντα ό,τι σου ζητάνε!» επανήλθε μες στα νεύρα λίγο καιρό αργότερα, όταν τη βρήκε στην κουζίνα να τους τηγανίζει πατάτες με αυγά, ενώ είχε περισσέψει φαγητό από το μεσημέρι.

Εκείνη μάλιστα τη φορά, για να την πικάρει ακόμα περισσότερο, της έβγαλε και χολή για τον αδερφό και τη μάνα της, πως και καλά η πολλή φροντίδα της τον είχε κάνει ομοφυλόφιλο.

«Αν θεωρείς ότι ασχολούμαι εγώ πολύ με τα παιδιά, γιατί δεν κοιτάξεις εσύ να τους διαθέσεις λίγο από τον χρόνο σου, τουλάχιστον στις ελάχιστες ώρες που αποφασίζεις να βρίσκεσαι στο σπίτι;» του είχε απαντήσει εκνευρισμένη.

Θυμάται ακόμη τον καβγά που ακολούθησε. Είχε καρφώσει πάνω της ψυχρά τα γαλανά μάτια του, αυτά που, σε συνδυασμό με το χαμόγελό του, την είχαν κάνει να αποδεχτεί το φλερτ του όταν πρωτοσυναντήθηκαν, μαζί με όλες τις ιδιοτροπίες και τον απότομο τρόπο του, αν και εκείνο τον πρώτο καιρό φρόντιζε να φανερώνει μόνο την καλή πλευρά του χαρακτήρα του.

Παντρεύτηκαν πολύ γρήγορα, μέσα σε οκτώ μήνες. Παρά την οικονομική του επιφάνεια και την εξαιρετική του επαγγελματική θέση – ήταν ο νεότερος διευθυντής της πολυεθνικής στην οποία δούλευε –, οι γονείς της είχαν αντιδράσει με κάποια καχυποψία. «Είσαι έγκυος;» την είχαν ρωτήσει. Όχι, δεν ήταν.

Κι ο αδερφός της, όμως, δεν έδειξε να ενθουσιάζεται. Το αντίθετο. Μόνο τη Μάγδα, την αδερφή της, είχε καταφέρει να εντυπωσιάσει. Εκείνη, ειδικά τον πρώτο καιρό, όποτε τον συναντούσε, φαινόταν να κρέμεται κυριολεκτικά από τα χείλη του. Η πάντα καλοπροαίρετη, η γλυκιά Μάγδα...

«Σαν κάπως μαλάκας μου φαίνεται ο τύπος που διά-

λεξες», σχολίασε κοροϊδευτικά στο αυτί της ο Άρης την πρώτη φορά που τον συνάντησε.

Του έκαναν το τραπέζι για να γνωριστούν στην ταράτσα ενός πολυτελούς ξενοδοχείου με θέα την Ακρόπολη και είχε συγκεντρωθεί όλη η οικογένεια. Ήταν ένα δροσερό βράδυ καλοκαιριού γεμάτο αστέρια και υποσχέσεις. Την περισσότερη ώρα την πέρασαν ακούγοντάς τον να μιλάει, με απροκάλυπτη έπαρση, για τις επαγγελματικές του επιτυχίες και τις εξαιρετικές προοπτικές του. Συγχά γύριζε προς το μέρος της και της έπιανε τρυφερά το χέρι, σαν να ήθελε να δείξει πως όλη αυτή η παράσταση δινόταν αποκλειστικά για χάρη της. Για να κάνει καλή εντύπωση στην οικογένειά της. Δεν είχε διαφύγει βέβαια της προσοχής της ο προσβλητικός τρόπος με τον οποίο απευθυνόταν στο γκαρσόνι που τους σερβίριζε, έναν ντροπαλό νεαρό, καινούργιο και αρκετά αδέξιο, που κοκκίνιζε μέχρι τ' αυτιά.

«Στην πραγματικότητα ο αρραβωνιαστικός σου μοιάζει με παραφουσκωμένο παγόνι», της είπε ο αδερφός της την επόμενη μέρα.

Ο Άρης δεν μασούσε τα λόγια του και, αντίθετα με την ίδια, που ήθελε να την αποδέχονται όλοι, δεν τον ενδιέφερε καθόλου αν θα γινόταν συμπαθής.

«Το ξέρω πως δεν με ρώτησες. Δεν θα συγχωρούσα όμως τον εαυτό μου αν δεν σου έλεγα τη γνώμη μου τώρα, όσο είναι ακόμη νωρίς. Νομίζω, βιάζεσαι».